

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i kościołach

grudzień 2011

78

GŁOS PAPIEŻA: (*nagranie* – Kraków-Nowa Huta 9.06.1979) „Kościoły, których budowę z takim wysiłkiem - ale i entuzjazmem - podejmowaliście, podejmujecie, prowadzicie - wszystkie powstają po to, ażeby poprzez nie Ewangelia Jezusa Chrystusa wchodziła w całe wasze życie. Zbudowaliście kościoły. Wypełnijcie życie swoje Ewangelią”.

Zapalenie świecy i „Apel Jasnogórski”.

DOM BOGA I NASZ

PROWADZĄCY: Advent rozpoczyna nowy rok liturgiczny, w którym podejmujemy nowy temat refleksji, wskazany nam przez biskupów. Brzmi on: „Kościół naszym domem”. Wpatrujemy się w Maryję, która stała się w szczególny sposób domem Bożym, gdy w Niej Słowo stało się Ciałem. Brzemienne, napełniona Bogiem, w pełnej komunii z Nim, spieszy do Elżbiety, a Jej droga ku drugiemu człowiekowi prowadzi aż do tajemnicy bycia Matką Kościoła. Powierzając się Jej opiece, pragniemy wraz z Janem Pawłem II poznawać głębiej tajemnicę Kościoła, by nie był on dla nas jedynie budowlą z kamienia albo instytucją, lecz prawdziwym domem, domem Boga i naszym własnym domem. Domem, o który dbamy, który umacniamy, oczyszczamy, ozdabiamy, w którym nasze serce czuje się „u siebie”.

WSZYSCY: Odmawiają „Pod Twoją obronę” i śpiewają pieśń, np. *Weź w swą opiekę nasz Kościół święty* lub *Kościół to nie tylko dom z kamieni i złota*.

JAN PAWEŁ II - NAUCZYCIEL PRAWDY

LEKTOR: Z Listu św. Pawła do Efezjan: „A więc nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga - zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus. W Nim zespalała cała budowla rośnie na świętą w Panu świątynię, w Nim i wy także wznosicie się we wspólnym budowaniu, by stanowić mieszkanie Boga przez Ducha”. (Ef 2, 19-22)

PROWADZĄCY: Ojciec Święty na wielu miejscach nauczał, czym jest Kościół. Szczególną okazję do przybliżania tajemnicy Kościoła były uroczystości konsekracji nowych świątyń. Budowie budynku, który zostaje poświęcony Bogu, musi towarzyszyć budowanie świątyni duchowej. Kościół, dom Boga, miejsce wspólnej modlitwy, ma być przestrzenią naszej komunii – nie tylko z Bogiem, ale i pomiędzy nami.

Wysłuchani w słowa bł. Jana Pawła II pytamy siebie o nasz osobisty stosunek do Kościoła. Czy czuję się częścią Kościoła, żywym kamieniem Bożego domu? Czy ten dom jest „mój”, czy czuję się w nim „u siebie”? Jestem domownikiem, czy przechodnikiem?

LEKTOR: Z homilii w czasie konsekracji kościoła św. Maksymiliana Kolbego (Kraków-Nowa Huta 22 czerwca 1983 – *nagranie*): „A więc nie jesteście już obcymi i przechodnikami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga”. Powtarzam te słowa za pierwszym czytaniem liturgii poświęcenia kościoła: z Listu do Efezjan. Drodzy bracia i siostry! Jesteście "domownikami Boga", bo Bóg Przenajświętszy, w Trójcy Świętej Jedyny, ma tu wśród was, w Mistrzejowicach, swój Dom. Kościół - dom Boży. Raduję się z tego. [...] Pamiętam pierwsze początki tego trudnego, po ludzku ryzykownego dzieła, które łączyły się z salką katechetyczną i do niej dołączonym zadaniem na ołtarz. Odprawiałem przy tym ołtarzu pierwszą mistrzejowicką Pasterkę w 1971 roku. Do salki przychodziły dzieci i młodzież na katechizację, przy ołtarzu, pod gołym niebem gromadzili się - przy bardzo różnej pogodzie - parafianie z coraz to bardziej rozbudowującego się osiedla Mistrzejowice. [...] Dzisiaj też w tę nową sakralną przestrzeń kościoła w Mistrzejowicach wchodzi Szymon Piotr, ażeby złożyć to samo wyznanie, jakie złożył w pobliżu Cezarei Filipowej, odpowiadając na pytanie: "Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?". Takie pytanie postawił Jezus z Nazaretu, a Szymon Piotr odpowiedział: "Ty jesteś Mesjasz - Chrystus - Syn Boga żywego". [...] Na wyznaniu Szymona Piotra opiera się Kościół cały. Kościół powszechny Jezusa Chrystusa wyznaje, że On jest Synem Boga żywego. Na tym wyznaniu opiera się każdy kościół. Na tym wyznaniu opiera się też wasza parafia w Mistrzejowicach, która jest żywą częścią powszechnego Kościoła w archidiecezji krakowskiej. Czym więc jest ta świątynia, którą dzisiaj poświęcamy i konsekrujemy? Jest przestrzenią - sakralną przestrzenią, w której nieustannie rozbrzmiewa wyznanie Szymona Piotra, powtarzane poprzez tysiące warg i serc”.

WSZYSCY: Trwają przez chwili w ciszy.

LEKTOR: (*nagranie – cd.*): „Dzisiaj liturgia śpiewa uroczysty psalm, który odzwierciedla radość i wiarę Ludu Bożego, radość i wiarę parafii, wchodzącej w progi własnego domu Bożego. "Uradowałem się, gdy mi powiedziano: «Pójdziemy do domu Jahwe!» Już stoją nasze nogi w twych bramach, o Jeruzalem". Tak. Drodzy bracia i siostry! Nogi wasze stają w progach nowego kościoła. Wchodźcie w jego bramy. Dziś w sposób szczególnie uroczysty. I wchodzić tak będziecie - da Bóg - z pokolenia na pokolenie. [...] To cała żywa wspólnota Ludu Bożego Mistrzejowic, Nowej Huty, budowała tutaj swoją przyszłość. I nadal ją musi budować. Dzień dzisiejszy nie jest dniem zakończenia, ale dniem rozpoczęcia. Wyznanie Szymona Piotra ma tutaj stać się dla każdego i dla wszystkich zaczynem życia. Życia Bożego i równocześnie w pełni ludzkiego. [...] Poprzez dzieło ewangelizacji zostaje w ręce parafii złożona sprawa królestwa niebieskiego. "Tobie dam klucze królestwa niebieskiego" - mówi Chrystus Piotrowi. Te "klucze" docierają do każdej parafii - i poprzez nie mają otwierać bramy "przyszłego wieku". Ludziom każdego pokolenia. Równocześnie dzieło

ewangelizacji, jakie urzeczywistnia się w parafii, przychodzi poprzez serca żywych ludzi”.

WSZYSCY: Trwają przez chwili w ciszy.

LEKTOR: Z homilii podczas Mszy św. i konsekracji kościoła Matki Bożej Fatimskiej (Zakopane, 7 czerwca 1997 – *nagranie*): „Kościół to nie tylko budynek sakralny. Pan Jezus mówi, że Kościół jest zbudowany na skale, a skałą jest wiara Piotra. Kościół jest wspólnotą ludzi wierzących, którzy wyznają Boga żywego i wyznają - tak jak Piotr - że Chrystus jest Synem Bożym, Odkupicielem świata. Wy, drodzy bracia i siostry, jesteście częścią tej wielkiej wspólnoty Kościoła zbudowanego na Piotrze. [...] Wyraża to jeszcze dogłębniej czytanie z Listu św. Piotra, które słyszeliśmy. Apostoł mówi w nim o Kościele jako o budowli z żywych kamieni. Z kamieni, ale żywych. To my jesteśmy właśnie tą budowlą, to my stanowimy owe żywe kamienie, które składają się na całokształt duchowej świątyni”.

WSZYSCY: Trwają przez chwili w ciszy.

PROWADZĄCY: Kościół jest wspólnotą ludzi, którzy wierzą i wyznają, że Chrystus jest Synem Bożym. Im głębiej wierzymy, im lepiej poznajemy prawdy wiary, tym bardziej będziemy czuć się w Kościele „u siebie”, jak w swoim domu. Prośmy o taką wiarę dla wszystkich chrześcijan, rozważając tajemnicę nawiedzenia św. Elżbiety. Elżbieta, której imię oznacza „dom Boga”, błogosławi Maryję, której łono stało się domem Jezusa.

WSZYSCY: Odmawiają dziesiątek różańca. Następnie śpiewają pieśń, np. *Jeden jest tylko Pan, tutaj jest Jego dom lub Błogosławiona jesteś, Maryjo.*

JAN PAWEŁ II - APOSTOŁ POJEDNANIA

PROWADZĄCY: Bł. Jan Paweł II głęboko czuł się domownikiem Kościoła. Mówi o tym jego poczucie odpowiedzialności za Kościół powszechny, jego troska o Kościół lokalny, o każdą wspólnotę parafialną, jego staranie o realizowanie zadań, jakie wytyczył Sobór Watykański II. Mówi o tym jego ból z powodu rozłamu wśród chrześcijan. Wyrazem troski Ojca Świętego o Kościół była gorąca modlitwa, którą zanosił za wstawiennictwem Maryi Matki Kościoła. Niech naszym wołaniem o pojednanie będzie dziś wspólna z Ojcem Świętym modlitwa zawierzenia, akt oddania Matce Bożej, który wypowiedział podczas swej pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny.

LEKTOR: Z Aktu oddania Matce Bożej (Jasna Góra, 4 czerwca 1979 – *nagranie*): „Zawieram Ci, o Matko Kościoła, wszystkie sprawy tego Kościoła, całą jego misję i całą jego służbę w perspektywie kończącego się drugiego tysiąclecia dziejów chrześcijaństwa na ziemi. Oblubienico Ducha Świętego i Stolicco Mądrości! Twojemu pośrednictwu powierzamy wspaniałą wizję i program odnowy Kościoła w naszej epoce, która wyraziła się w nauce Soboru Watykańskiego II. Spraw, abyśmy tę wizję i ten program w całej autentycznej prawdzie - tak jak za naszą nieudolną posługą dał nam ją poznać Duch Święty - w tejże samej prawdzie, prostocie i mocy czynili przedmiotem naszego postępowania, posługiwania, nauczania, pasterzowania, apostołatu. Żeby

cały Kościół odradzał się w tym nowym źródle poznania swej własnej istoty i misji, nie czerpiąc z żadnych obcych ani zatrutych "cystern". Obyśmy w tym wielkim dziele coraz dojrzejiej spotykali się z naszymi braćmi w wierze, ze Wschodu i z Zachodu, z którymi łączy nas tak wiele, choć jeszcze niejedno dzieli. Obyśmy, poprzez wszystkie środki poznania, wzajemnego poszanowania, miłości, wspólnego działania na wielu polach, mogli stopniowo odnaleźć boski zarys tej jedności, w którą mamy sami wejść i wszystkich wprowadzić, aby jedna owczarnia Chrystusa rozpoznała i przeżyła z radością swoją jedność na ziemi. O Matko zjednoczenia, ucz nas stale tych dróg, które do zjednoczenia prowadzą! [...] O jakże wiele byłoby spraw, które przy tym spotkaniu powinien bym wyrazić, nazwać po imieniu. O jakżeż wiele byłoby ludów i narodów, o których chciałbym Ci tu powiedzieć, Matko, po imieniu! Zawieram Ci je wszystkie w milczeniu. Zawieram Ci je wszystkie, o Matko, tak jak Ty sama najlepiej je znasz i odczuwasz. Czynię to na miejscu wielkiego zawierzania, skąd widać nie tylko Polskę, ale także Kościół cały w wymiarach krajów i kontynentów: cały w Twoim macierzyńskim Sercu. Ten Kościół cały, w świecie współczesnym i przysłym, Kościół postawiony na drogach ludzi, ludów, narodów i ludzkości, ja, Jan Paweł II, jego pierwszy sługa, oddaję tutaj Tobie, Matce, i zawierzam z bezgraniczną ufnością. Amen”.

WSZYSCY: Trwają przez chwili w ciszy. Można zaśpiewać pieśń, np. *Gdy klęczę przed Tobą* lub *Totus Tuus, Maria*.

PROWADZĄCY: Prośmy Ducha Świętego, abyśmy byli jedno, oczyszczając dom Boży z brudu waśni i sporów, naprawiając pęknięcia podziałów, upiększając go wzajemnym przebaczeniem.

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy. Następnie śpiewają *Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze tej ziemi*. Śpiew powtarza się po każdej prośbie.

LEKTORZY:

- Duchu pokoju i pojednania, nawiedz wszystkie miejsca ziemi, naznaczone wojnami i prześladowaniem, by zagnały błogosławieństwa pokoju.
- Duchu pokoju i pojednania, nawiedz naszą Ojczyznę, by Polacy łączyli swe siły w zmaganiu o wierność prawdzie i godności ludzkiego życia, a polscy pastarze budowali jedność żywym świadectwem miłości Kościoła.
- Duchu pokoju i pojednania, nawiedz nasze wspólnoty parafialne, by były domem, w którym młodzież i dzieci znajdą ochronę przed zalewem deprawacji.
- Duchu pokoju i pojednania, nawiedz każdego z nas, byśmy kochali Kościół i dobrze o nim świadczyli naszym życiem: czynami i słowami.

WSZYSCY: Odmawiają modlitwę „Ojcze nasz”, śpiewają pieśń, np. *Abba Ojcze* lub pieśń do bł. Jana Pawła II.

Następuje błogosławieństwo, (jeśli jest kapłan) lub znak krzyża i śpiew: *Barka*.

s. Agnieszka Koteja, albertynka